

ויליגר נ' רייפמן ואח

30 יוני 2010

בית המשפט המחוזי מרכז

ע"ר 24866-03-10

בפני: כב' השופטת נגה אהד

המערער צבי ויליגר

-נגד-

המשיבים 1. אלי רייפמן

2. דפנה מקוב

3. מרק רייפמן

4. מניוטה רייפמן

5. ענת דר

6. ארנון גיצלטר

7. רוטנשטרייך-גיצלטר עורכי דין

8. מנורה חברה לביטוח בע"מ

ב"כ המשיבים 2,3,4,6 1. עו"ד אמיר אלטשולר

פסק דין

היום, 30.6.10, נקבע דיון בתיק ע"ר 24866-03-10.

בשעה המיועדת לדיון התייצבו ב"כ המערער, המשיבים 1, 3, 4 ו-6, בא-כוחם, והמשיבה 7 באמצעות עו"ד גיצלטר. המשיבים 1, 3, 4 ו-6 הם המשיבים הרלוונטיים בערעור זה.

בפתח הדיון ביקש ב"כ המשיבים 1, 3, 4 ו-6 לדחות הערעור, לאור העדר התייצבות בעל הדין, המערער עצמו, וכן לאור החלטת כב' השופט שילה מיום 16.3.10 בדבר הוראה פוזיטיבית לפיה על בעלי הדין להתייצב לדיון. עוד נטען כי מדובר בסעד זמני, וכי לא יעלה על הדעת כי בעל דין המתיימר להגיע בידיים נקיות לדיון בסעד זמני לא יגיע לביהמ"ש, ועל תום ליבו של המערער יצא בימ"ש קמא (כב' הרשמת בב"מ"ש נכבד זה) וקבע באופן נחרץ כי ידיו של המערער אינן נקיות בהגשת הבקשה הזמנית. מכאן נחיצות הופעתו, קל וחומר משניתנה הוראה מפורשת על ידי כב' השופט שילה לעניין זה. המערער לא קיבל שחרור מביהמ"ש לעניין התייצבותו היום, גם לא הוגשה בקשה המוקדמת ליום הדיון לאשר אי התייצבות המערער לדיון. מכאן הבקשה להורות על דחיית הערעור.

ב"כ המשיבה 7 הצטרף לטענותיו של ב"כ המשיבים, ואף ציין כי אין זו הפעם הראשונה בה צו בימ"ש מופר בצורה בוטה על ידי המערער.

ב"כ המערער ציין בפני ביהמ"ש כי בהליך ערעור בעלי הדין אינם מעידים ואינם נדרשים להופיע, אין שמיעת ראיות. מקום שביהמ"ש סבור שיש לשמוע המצהירים ולאפשר חקירתם, התיק יוחזר לערכאה הדיונית לשמיעת העדות. הבקשה של באי-כח המשיבים אינה אלא ניצול לרעה של הליכי בית משפט.

עוד נטען על ידי ב"כ המערער, כי לא היה מודע להחלטת כב' השופט שילה המחייבת התייצבות בעלי הדין, יכול להיות שקיבל אותה, איננו זוכר, אך בוודאות לא היה מודע להחלטה. על כן, משנאמר לו על ידי המערער כי הוא חייב להימצא בחו"ל לרגל עסקיו, אישר לו אי התייצבות.

ב"כ הצדדים הרחיבו טענותיהם שלא לצורך, ובשל העדר רלוונטיות לא מצאתי להעלותן.

התקנה הרלוונטית לענייננו היא תקנה 450(3) לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד-1984, הבא לאמור בזו הלשון:

"לענין ההתייצבות בתאריך שנקבע לדין בערעור או לדין נדחה ינהגו כך:

... (1)

... (2)

(3) התייצב המשיב, ואילו המערער לא התייצב לאחר שנמסרה לו הודעה כראוי, יתברר הערעור או יימחק או יידחה למועד אחר, הכל כפי שיחליט בית המשפט".

בספרו של כב' השופט אורי גורן "סוגיות בדין האזרחי" מהדורה עשירית, בעניין אי התייצבות לערעור ובהתייחס לתקנה 450(3) הנ"ל נאמר כי תקנה זו קבעה הסדר גמיש המקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב כיצד לנהוג במצב בו נמנע בעל דין מלהופיע בדין בערעורו, או איחר אליו. שיקול דעת זה יופעל, בין היתר, על פי עיקרון המידתיות, כפי שנפסק ברע"א 6983/02 סוכנות ימית ישראלית סקנדינבית נ' **Malmed Maritime**, פד"י נו(6) 827.

אף כי נסיבות ערעור זה שונות מהנסיבות שהיו ברקע ר"ע 6983/02, שכן שם הערעור נמחק בגין איחור של כ-35 דקות של ב"כ המערער, חרף הסכמת הצד שכנגד לשמיעת הערעור. קבע בית המשפט העליון כי הסנקציה של מחיקת ערעור אינה מתאימה למצב בו בעל דין איחר אך הספיק להגיע לדין.

עניינה של תקנה 450(3) לתקנות סדר הדין האזרחי עלה בפסיקה. בע"א 31/85 **איברהים בדיר נ' נתנאל טסה** מג(2) (פורסם בבנו), נפסק כי על פי תקנה 450(3) לתקנות סדר הדין האזרחי הדנה במצב של אי התייצבות "אין אפשרות של דחיית הערעור עקב אי התייצבות, אלא לכל היותר ניתן למחוק את הערעור".

הלכה זו חזרה ברע"א 146/08 **הלן סטינס די.בי בע"מ נ' א. יצחקי חברה לבנין בע"מ** מפי כב' השופטת ארבל (פורסם בבנו).

מכאן, שאין מקום לקבל בקשת באי-כח המשיבים ולהורות על דחיית הערעור. לכל היותר רשאי ביהמ"ש להורות על מחיקתו, אם ימצא לנכון לעשות כן בנסיבות בקשה זו.

לגופו של עניין

דין של טענות ב"כ המערער, כי בעלי הדין אינם נדרשים להופיע, להידחות מכל וכל, שכן התקנה מורה במפורש ההפך מכך. לא רק זאת, אלא, ניתנה בעניינם החלטה מפורשת של כב' השופט שילה המחייבת הצדדים בהתייצבות במועד הדין.

אין בידי לקבל טענת ב"כ המערער לפיה לא היה מודע להחלטת כב' השופט שילה, והאפשרות שאולי לא קיבל אותה. לא היה מקום לאשר למערער, לפי דברי כא-כוחו, שלא להתייצב לדין. לא הוגשה בקשה לאפשר למערער להיעדר מהדין, וגם לא ניתנה החלטה כזו.

נוכח החובה על המערער להתייצב, הן מכח התקנות והן מכח החלטת כב' השופט שילה, ונוכח האמור בהחלטת ביהמ"ש (נשוא הערעור) בעמוד 15 סעיף א' להחלטה שורות 22-31, ובעמוד 16 שורות 1-4: "מענין לציין כי כתב התשובה הוגש ביום 01.02.2010, בעוד שהבקשה החדשה למתן צו עיקול זמני הוגשה קודם לכן ביום 13.12.09. אני מניחה לטובת המבקש, כי עניין קיומו של הנכס המשועבד עלה לאחר הגשת הבקשה, ורק מטעם זה הדבר אינו מוזכר בתצהירו של המבקש בפרק המיוחד ליסוד ההכבדה (סעיפים 34-42 לתצהיר המבקש)".

ובהמשך,

שורות 18-21:

"גם מאזן הנוחות בנסיבות אלה אינו נוטה לטובת המבקש. ההפך הוא הנכון. בעוד שבפני המבקש עומדת לכאורה דרך אחרת להבטחת חובו, הרי הנזק הנגרם כרגע למשיבים כל עוד העיקול על רכושם שריר וקיים, אינו ניתן לתיקון. לא זו אף זאת. מהנסיבות המתוארות לעיל, עולה חשש כי הבקשה אינה מידתית והיא לא הוגשה בתום לב."

הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור להימחק.

המערער ישלם לכל אחד מהמשיבים 1, 3, 4, 6 ו-7 הוצאות בסך של 10,000 ₪ + מע"מ כחוק.

המזכירות תשלח עותק מהחלטה זו לבאי-כח הצדדים ולצדדים.

ניתן היום, י"ח תמוז תש"ע, 30 יוני 2010, בהעדר הצדדים.